

товувати результати досліджень у цій галузі для профілактики і лікування захворювань, а також реабілітації функцій організму. Було рекомендовано ширше використовувати результати досліджень для створення гемоглобін-вмісних препаратів і біологічно-активних регуляторів процесу адаптації до гіпоксії.

Наступний симпозиум по механізмах адаптації до гіпоксії відбудеться в Терсколі в 1976 р.

В. П. Дударев, О. М. Красюк

СИМПОЗИУМ «ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ПРОФВІДБОРУ»

23—25 жовтня 1973 р. за постановою Бюро Відділення фізіології АН СРСР у м. Києві відбувся Всесоюзний симпозиум «Психофізіологічні основи профвідбору».

Необхідність скликання цього симпозиуму була продиктована, з одного боку, роз'єднаністю досліджень у цій галузі, відсутністю єдиного координаційного плану, і, з іншого — все більш настійливими вимогами практики найскорішого розв'язання невідкладних завдань, пов'язаних з відбором людей до різних професій. Вимоги ці викликані змінами у структурі і змісті багатьох сучасних професій та необхідністю розробки певних психофізіологічних рекомендацій, які б сприяли правильному відбору та розстановці кадрів.

Всесоюзний симпозиум «Психофізіологічні основи профвідбору» привернув увагу багатьох науковців і практиків з різних міст Радянського Союзу (Москва, Київ, Ленінград, Харків, Горький, Перм, Новосибірськ, Ворошиловград, Донецьк та ін.).

До симпозиуму було подано 121 доповідь, тези яких опубліковані у збірці: «Психофізіологічні основи професійного відбору», видавництво «Наукова думка», Київ, 1973.

Доповіді та дискусії стосувалися методологічних, методичних, а також організаційних питань профвідбору. Із заслуханих доповідей та виступів випливає, що останнім часом у ряді науково-дослідних установ різних міст, а також на промислових підприємствах провадяться дослідження та розробки, у яких встановлено, що критерії професійної придатності мають базуватися на індивідуально-типологічних властивостях первової системи людини, оскільки вони відрізняються міцною, сталою біологічною природою.

У зв'язку з цим особливо важливого значення для наукового обґрунтування методик і критеріїв профвідбору набуло вивчення типологічних властивостей вищої нервової діяльності людини, розпочате І. П. Павловим та його учнями.

Конкретні матеріали досліджень, що підтверджують згадану концепцію, були наведені у доповідях ряду провідних вчених, які зацікавлені проблемою профвідбору (проф. І. Д. Карцев та ін., Москва; проф. В. О. Трошихін та ін., Київ, доктор психолог. наук К. М. Гуревич та ін., Москва; проф. Б. Я. Первомайський, Ворошиловград та ін.).

Після доповідей на кожному засіданні відбувалися жваві дискусії з питань психофізіологічних основ профвідбору для практики народного господарства, для вірного підбору та розстановки кадрів. Обговорювалися питання про те, за якими професіями слід провадити профвідбір, а також, що повинно бути взято за основу при розробці методик і критеріїв профвідбору тощо. Найбільш жвава дискусія розгорнулася навколо питання про те, чи за всіма професіями слід провадити профвідбір. Деякі виступали за те, щоб провадити профвідбір тільки по операторським професіям, які пред'являють до людини особливі вимоги і не вести відбір по масовим професіям, пов'язуючи це з дефіцитом кадрів для цих професій. Але були виступи й протилежного характеру. Так, представник вугільного району (з Донбасу) заявив, що хоч шахтарів не вистачає, а все ж треба розробляти відбір і для цієї професії, оскільки вона зараз дуже ускладнена. Такої ж думки дотримується й представник з м. Первоуральська, який вважає, що відбір сприяє професійній сталості.

Наприкінці симпозиуму була прийнята резолюція, у якій відзначена своєчасність і важливість порушених питань, вказано на необхідність координації досліджень у єдиному координаційному центрі. У резолюції підкреслено, що слід вважати проблему професійного відбору комплексною, тобто у вирішенні її повинні брати участь фізіологи, психологи, соціологи, лікарі, інженери, економісти, педагоги. Розроблені рекомендації щодо напрямків розробки проблеми, виготовлення приладів, підготовки кадрів психофізіологів-фахівців у профвідборі тощо.

В. О. Трошихін, С. І. Молдавська

Г. П. КОНРАДИ «РЕГ

Л.

Проблема регуляції кровообігу який важко піддається пізнанню. увагу численних дослідників, і все матеріал, виділити певні закономірності шляхи у розшифруванні спірні пов'язані зі значними труднощами.

Відомо, що прогрес у будь-якій науці досягається шляхом повної оснащення досліджень. Повнообігу. Поки можливість оцінки функції, переважно, вимірюванням скорочень, проблема могла розглядатися були питання центральної нервової системи. Цей період ознаменувався істотним прогресом у регуляції кровообігу в нормі і патології в ряді фундаментальних монографій: Кова (1955), К. Гейманса і Е. На (1959), М. І. Гуревича (1960), М. Г. Ріна і Ф. З. Меерсона (1965) та ін.

Водночас відсутність прямих методів вивчення тонусу та органного кровотоку у вивченні механізмів місцевої регуляції, периферичної регуляції було вилучало мало дослідженою. Методи дослідження у цій галузі. З'явилися, присвячених її численним аспектам і аналізу одержаних фактів.

У цьому плані слід вітати вихід монографії «Регуляція кровообігу», яка є першою крупною монографією периферичної регуляції кровообігу.

Крім актуальності самої розробки, цілісність пов'язаний з досить важким з перших чітко сформулював уявлення про рівень напруження судинних гнучкості нейронних впливів. Тим самим дослідження механізмів його формування вкладає у загальноприйняте теперішнє і керований ним колектив при поглибленні дослідження периферичної регуляції кровообігу. Г. П. Конрад та його координатор. Великий експериментальний автор аналізувати та узагальнювати цілісність ерудиція відомі всім дослідникам фізіології.

Все це визначило інтерес, з яким ми читали цю книгу.

Безпосередньому викладу сутності дослідження. Обмежившись описом основних принципів їх використання для визначення, автор зробив цілком вірно. Наведені дані про можливості, які ми маємо, чітко у деталі описаних методів, які ми маємо.

Автор навіть короткий але надзвичайно периферичного кровообігу.